

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **R. K.**, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí ČR**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 376/1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.8.2015 č.j. MPSV-UM/21850/15/9S-MSK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 18.8.2015 č.j. MPSV-UM/21850/15/9S-MSK **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 26.10.2015 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Ostravě ze dne 30.6.2015, č. j. 351325/2015/OOI, kterým bylo podle § 44 odst. 1 a 7 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, rozhodnuto o odejmutí dávky příspěvku na živobytí od 1.1.2015 a výše uvedené rozhodnutí Úřadu práce České republiky bylo potvrzeno.

Žalobce namítal, že správní orgány nesprávně zjistily skutkový stav. Konstatoval, že žalovaný zamítl jeho odvolání s odůvodněním, že neprokázal své tvrzení o zapůjčení

finančních prostředků jeho sestrou za účelem koupě vozu, a že rovněž neprokázal způsob nabytí vlastnictví automobilu, kdy zápis v technickém průkazu má pouze evidenční charakter. Na základě uvedeného pak žalovaný považoval půjčku, kterou získal žalobce od své sestry ve výši 150.000,- Kč za jeho majetkové poměry, které měl předně využít k zabezpečení výživy a ostatních základních osobních potřeb. Dle závěrů žalovaného tedy nabytí v průběhu pobírání dávky pomoci v hmotné nouzi finanční částku ve výši 150.000,- Kč, a protože tuto skutečnost prvoinstančnímu správnímu orgánu v termínu neoznámil, mohla mu být dávka příspěvek na živobytí, odejmuta od měsíce ledna 2015 v souladu s § 44 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Žalobce namítal, že finanční prostředky ve výši 150.000,- Kč nabytí právě jen za účelem koupě vozidla, jak je uvedeno v písemné smlouvě o půjčce ze dne 27.4.2012 a tyto také k danému účelu skutečně použil. Uvedl-li žalovaný, že mu není zřejmý způsob, jak vlastnictví automobilu nabytí, když kupní smlouva je sepsána mezi synem J. K. a Autobazarem P&R-Auto s.r.o a dále, že nedoložil doklad o tom, že by automobil od syna odkoupil či vyplatil synovi částku za pořízení vozidla, žalobce uvedl, že dle velkého technického průkazu, který prvoinstančnímu správnímu orgánu předložil, je zřejmé, že je provozovatelem a vlastníkem předmětného vozidla. Velký technický průkaz je veřejnou listinou a sice dokladem, jímž se osvědčují též údaje o vlastníkově a provozovateli vozidla, a nelze tedy, jak to učinil žalovaný, předpokládat nedůvěru v obsah velkého technického průkazu konstatováním, že zápis v technickém průkazu má pouze evidenční charakter. Odkázal v tomto směru na judikaturu Ústavního soudu (sp. zn. III. ÚS 812/06, II. ÚS 561/12) s tím, že Ústavní soud konstatoval, že „otázku vlastnických práv k vozidlu lze určit rychle a jednoduše, neboť vlastnictví k vozidlu podléhá registraci příslušnými orgány státu a je prokazováno veřejnou listinou (technickým průkazem, osvědčením o registraci vozidla)...“ V nálezu I. ÚS 2906/12 Ústavní soud uvedl, že „obecné soudy svým postupem a názorem vyjadřujícím apriorní nedůvěru v pravdivost údajů o vlastnictví vozidel uvedených v přihlášce k registraci vozidla, a tím i v registru silničních motorových vozidel, zpochybnil i důvěru v samotný registr silničních motorových vozidel a částečně popřely jeho smysl“. Nejvyšší soud v rozsudku sp. zn. 21 Cdo 694/2006 uvedl, že „technický průkaz silničního motorového vozidla je veřejnou listinou a musí být chráněn ochrannými prvky proti padělání. Jde o doklad, jehož smyslem (účelem) je osvědčovat (obsahovat) zákonem a jinými právními předpisy stanovené údaje o silničním motorovém vozidle, k němuž byl příslušným orgánem vydán (vystaven), a to formou veřejné listiny, tj. listiny, která dokládá pravdivost toho, co je v ní uvedeno, není-li prokázán opak.“

Žalobce uvedl, že žalovaný tedy měl na podkladě předloženého velkého technického průkazu k předmětnému vozidlu, ve kterém k datu 30.4.2012 je žalobce uveden jako vlastník vozidla, uzavřít, že je jeho vlastníkem. Žalovaný došel bez dalšího právě k opačnému závěru, a tedy, že není prokázáno vlastnictví žalobce k vozidlu a tedy ani tvrzení o zapůjčení finančních prostředků za účelem koupě vozidla. Žalobce poznamenal, že i v případě, že by měl žalovaný odůvodněny pochybnosti o vlastníkově předmětného vozidla, mohl si sám v registru silničních motorových vozidel ověřit, zda byl nejen provozovatelem předmětného vozidla, ale také jeho vlastníkem, případně učinit jiné procesní kroky tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak to vyžaduje § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Má tedy za to, že žalovaný pochybil, pokud se spokojil se zjištěním skutkového a právního stavu, o kterém měl sám pochybnosti, a na kterém založil své rozhodnutí. Žalobce zdůraznil, že jeho vlastnické právo vyplývá jak z velkého technického průkazu vozidla, tak rovněž z písemné kupní

smlouvy uzavřené mezi ním a synem bezprostředně poté, kdy vozidlo koupil od Autobazaru P&R-Auto s.r.o. Kupní smlouvu bohužel nemůže dohledat, nicméně tato kupní smlouva je od počátku registrace vozidla založena v registru silničních vozidel na odboru dopravně správních činností Magistrátu města Ostravy. Poznamenal, že pokud ve svém odvolání uvedl, že je vlastníkem předmětného vozidla a na jiném místě, že vlastníkem předmětného vozidla je jeho syn, pramenil tento rozpor z evidentního nepochopení nabývání vlastnického práva k automobilu. Finanční částku ve výši 150.000,- Kč, kterou obdržel od své sestry na základě smlouvy o půjčce, použil právě na koupi předmětného vozidla. Nemá a ani neměl finanční prostředky ve výši 150.000,- Kč, které by mohly být považovány za majetkové poměry, které měl dle názoru žalovaného předně využít k zabezpečení výživy a ostatních základních osobních potřeb.

Žalovaný nesprávně uzavřel, že porušil oznamovací povinnost stanovenou mu zákonem o pomoci v hmotné nouzi, vyslovil přesvědčení, že pokud by žalovaný měl za to, že předmětné finanční prostředky použil v souladu se zněním smlouvy o půjčce na koupi předmětného vozidla, nemohl by v jeho jednání shledat porušení povinností vyplývajících ze zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi.

Žalobce namítal, že neporušil § 49 odst. 2 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi. Pokud se jedná o finanční částku ve výši 150.000,- Kč, jak již uvedl výše, jednalo se o účelovou půjčku, kterou získal od sestry a tyto finanční prostředky nenabyl a nemohl s nimi nakládat podle své vůle, ale pouze v souladu s obsahem smlouvy o půjčce, a tedy tyto mohl toliko využít na koupi předmětného vozidla. V opačném případě by se vystavil riziku neplatnosti smlouvy o půjčce, neboť její účel byl v ní výslovně stanoven a ve výsledku by mu nezbývalo nic jiného, než finanční prostředky okamžitě vrátit z titulu neplatné půjčky. Je nesprávný závěr žalovaného, že v průběhu pobírání dávky pomoci v hmotné nouzi nabyl finanční prostředky ve výši 150.000,- Kč a tuto skutečnost prvoinstančnímu správnímu orgánu v termínu neoznámil. Vůbec mu nepřišlo na mysl, že by měl tuto skutečnost oznamovat, neboť rozhodně není, v kontextu znění smlouvy o půjčce a zřízení zástavního práva ze dne 27.4.2012 skutečností rozhodnou pro trvání nároku na dávku.

Pokud se jedná o nabytí předmětného vozidla, pak ani v tomto případě nedošlo k porušení povinností daných zákonem o pomoci v hmotné nouzi. Každý případ je potřeba posuzovat individuálně, s ohledem na zcela konkrétní okolnosti případu. V daném případě se sice stal vlastníkem předmětného vozidla, ale tato skutečnost v kontextu všech okolností případu není rozhodná pro trvání nároku na dávku pomoci v hmotné nouzi. Finanční prostředky na zakoupení vozidla mu půjčila sestra na základě předmětné smlouvy o půjčce a zřízení zástavního práva ze dne 27.4.2012. Ve smlouvě se zavázal, že vozidlo kdykoli bezúplatně poskytne pro účely zajištění dopravy své matky paní A.I., nar. X, zejména do zdravotnických zařízení a k dalším cestám v souvislosti se zajištěním potřebné péče, a to kdykoliv po dobu života paní I., která byla v době podpisu smlouvy osobou se zdravotním postižením a nebyla schopna se sama dopravovat běžnými dopravními prostředky. Matka paní I. je osobou, která je závislá na pomoci jiné fyzické osoby v rozsahu IV. stupně stanovené závislosti podle § 8 odst. 2 písm. d) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách. Motorové vozidlo tedy potřebuje k přepravě, když jinými dopravními prostředky vzhledem k jejímu zdravotnímu

stavu se přepravovat nemůže. Vyslovil názor, že toto motorové vozidlo lze rovněž považovat za zvláštní pomůcku dle zákona č. 329/2011 Sb. Žalobce uzavřel, že přestože je vlastníkem označeného vozidla, je vázán smluvní povinností poskytnout jej kdykoli podle potřeby k přepravě matky paní I., nemůže tedy s uvedeným vozidlem nakládat zcela podle svého uvážení, ale pouze takovým způsobem, aby byl schopen dostát své shora uvedené smluvní povinnosti k přepravě matky. Poukázal také na to, že současně se smlouvou o půjčce se sestrou uzavřel zástavní smlouvu pro pohledávku sestry na zaplacení půjčky ve výši 150.000,- Kč, přičemž zástavou je předmětný automobil. Skutečnost, že dle zákona je k platnému zřízení zástavního práva třeba, aby byla zástava odevzdána zástavnímu věřiteli, příp., aby byla smlouva sepsána ve formě notářského zápisu, se dozvěděl až po vydání napadeného rozhodnutí, ve kterém se žalovaný ke zřízení zástavního práva vyjadřoval. Po celou dobu se však cítil být předmětnou smlouvou o zřízení zástavního práva vázán a cítí se jí být vázán i nadále. Z toho důvodu pro něho nepřichází v úvahu chovat se nyní v rozporu s ujednáním v předmětné smlouvě. Žalobce dále uvedl, že má za to, že žalovaný měl dříve, než rozhodl o tom, že porušil oznamovací povinnost dle zákona o pomoci v hmotné nouzi, posuzovat konkrétní okolnosti případu, pro které nedošlo k oznámení půjčení financí a zakoupení vozidla úřadu práce. Ve sféře jeho majetkových poměrů nedošlo doposud k žádné změně – navýšení či zmenšení majetku, která by byla rozhodná pro trvání nároku na dávku.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Konstatoval, že žalobci byl poskytován příspěvek na živobytí několik let. Od doby, kdy se stal majitelem vozidla, jak uvádí, tj. v roce 2012, tuto skutečnost úřadu práce neoznámil. Najevo vyšla až v roce 2015, kdy do tiskopisu prohlášení o celkových sociálních a majetkových poměrech přiznal, že je vlastníkem motorového vozidla v hodnotě 35.000,- Kč, které má v dočasném užívání na základě písemné smlouvy na dobu neurčitou. Z dokumentů, které žalobce předložil je zřejmé, že jeho syn – J.K., zakoupil motorové vozidlo zn. Mercedes-Benz 200 CDi dne 27.4.2012 od Autobazaru P&R-Auto s.r.o. ve výši 149.000,- Kč. Týž den, tj. dne 27.4.2012 byl na jméno J. K. vystaven výdajový pokladní doklad firmou K. B., financování vozidel, který tak obdržel výplatu za předmětný osobní automobil ve výši 159.000,- Kč. Z úředních záznamů v technickém průkazu vozidla Mercedes-Benz 200 CDi, který žalobce předložil, je patrné, že majitelem zmíněného vozidla nebyl syn žalobce tedy J. K., od kterého měl vozidlo údajně zakoupit, jak doposud tvrdil, ale firma AUTO BB V. B. J. K. není v technickém průkazu vozidla vůbec uveden. Dne 30.4.2012 proběhla registrace předmětného vozidla na žalobce. Žalobce jako žadatel o příspěvek na živobytí a následně jako příjemce, měl povinnosti a odpovědnost, které vyplývají z § 49 zákona o pomoci v hmotné nouzi. V ust. § 49 odst. 2 písm. a) citovaného zákona je uvedeno, že příjemce je povinen písemně oznámit orgánu pomoci v hmotné nouzi změny ve skutečnostech rozhodných pro trvání nároku na dávku, její výši nebo výplatu, a to do 8 dnů ode dne, kdy se o těchto skutečnostech dozvěděl. Žalobce ale úřadu práce neoznámil, že zakoupil vozidlo, že si půjčil od své sestry 150.000,- Kč a další skutečnosti. Žalovaný má tedy za to, že se při rozhodování řídil ust. § 3 správního řádu, a že v dané věci nepochybil.

K námitce žalobce, že jeho vlastnické právo vyplývá, jak z velkého technického průkazu k vozidlu, tak z písemné kupní smlouvy uzavřené mezi ním a jeho synem bezprostředně poté, kdy syn vozidlo koupil od Autobazaru P&R-Auto s.r.o., a že kupní

smlouvu bohužel nemůže dohledat, nicméně je založena v registru silničních vozidel, žalovaný uvedl, že je sice osvědčeno, že J. K. zakoupil motorové vozidlo zn. Mercedes-Benz 200 CDi dne 27.4.2012 od Autobazaru P&R-Auto s.r.o. za kupní cenu ve výši 149.000,- Kč, ale týž den byl vystaven na jméno J.K. výdajový pokladní doklad firmou K. B., financování vozidel, který obdržel výplatu za předmětný osobní automobil ve výši 159.000,- Kč. Kupní smlouvu žalobce ani jeho syn nemůže nalézt a v technickém průkazu nebyl syn jako majitel vozidla uveden.

K tvrzení žalobce, že pokud se jedná o částku 150.000,- Kč, jednalo se o účelovou půjčku od jeho sestry, žalovaný uvedl, že žalobce měl jako příjemce příspěvku na živobytí dle § 49 odst. 2 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi povinnost písemně oznámit orgánu pomoci v hmotné nouzi změny ve skutečnostech rozhodných pro trvání nároku na dávku, její výši nebo výplatu, a to do 8 dnů ode dne, kdy se o těchto skutečnostech dozvěděl. Žalobce od roku 2012 neoznámil, že je majitelem vozidla, že mu byla poskytnuta finanční hotovost ve výši 150.000,- Kč a další skutečnosti. Není na příjemci dávky pomoci v hmotné nouzi, nýbrž na orgánu pomoci v hmotné nouzi, aby posoudil, zda se jedná o osobu v hmotné nouzi, či nikoliv, nebo zda má příjemce nějaký majetek, ke kterému bude přihlíženo. Příjemce má povinnost tyto skutečnosti orgánu pomoci v hmotné nouzi sdělit a orgán pomoci v hmotné nouzi je musí dle zákona o pomoci v hmotné nouzi posoudit. Matka žalobce je sice osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni IV., ale orgán pomoci v hmotné nouzi nemohl posoudit, zda je osoba schopna převozu osobním automobilem, protože na předmětný automobil nebyl čerpán příspěvek na zvláštní pomůcku. Žadatelem o příspěvek na zvláštní pomůcku by totiž musela být paní A. I., která by se po splnění všech podmínek v zákoně č. 329/2011 Sb. stala i majitelkou vozidla. Dále poznamenal, že neodpovídá skutečnosti, že veškeré náklady na provoz, údržbu, opravy vozidla a náklady na pohonné hmoty hradí pouze paní J. Š., dle žalovaného dle smlouvy o půjčce a zřízení zástavního práva ze dne 27.4.2012 plyne závazek žalobce, že uvedený automobil kdykoliv poskytne bezúplatně (vyjma nákladů na pohonné hmoty, pojištění vozidla a jeho údržbu, včetně oprav, kdy tyto náklady budou společně a nerozdílně hradit poměrně obě strany této smlouvy) pro účely zajištění dopravy paní A. I., matky věřitele a dlužníka.

Krajský soud v souladu s ust. § 51 odst. 2 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 76 odst. 3 s.ř.s. rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.

Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že Úřad práce ČR – Krajská pobočka v Ostravě rozhodnutím ze dne 30.6.2015, č. j. 351325/2015/OOI rozhodl o odejmutí dávky příspěvku na živobytí ode dne 1.1.2015 podle § 44 odst. 1 a 7 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů. Správní orgán I. stupně uvedl, že úřední činností bylo zjištěno, že žalobce je vlastníkem a provozovatelem motorového vozidla, a to již v době pobírání dávky pomoci v hmotné nouzi s tím, že měl zvážit, zda je prioritou koupě vozidla za částku 150.000,- Kč, když pobírá dávky pomoci v hmotné nouzi. Správní orgán dále poukázal na to, že automobil si pořídil v průběhu měsíce dubna 2012 a tuto skutečnost v té době správnímu orgánu neoznámil, přičemž byl při každém vydání oznámení, popř. rozhodnutí seznámen s tím,

že je povinen nahlásit změny ve skutečnostech rozhodných pro trvání nároku na dávku pomoci v hmotné nouzi, její výši nebo výplatu, a to 8 dnů od jejich vzniku. Správní orgán uvedl, že za situace, kdy v zákonné lhůtě neohlásil uvedenou rozhodnou skutečnost v průběhu pobírání dávky pomoci v hmotné nouzi, bude mu dávka odejmuta od 1.1.2015 z důvodu neoznámení těchto skutečností a následně mu bude vyčíslen přeplatek na poskytované dávce – příspěvku na živobytí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 18.8.2015 odvolání žalobce zamítl a výše uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný uvedl, že žalobce nabytí v roce 2012 finančních prostředků ve výši 150.000,- Kč a tuto skutečnost prvoinstančnímu správnímu orgánu nenahlásil. Žalovaný odkázal na § 49 zákona o pomoci v hmotné nouzi, z něhož plyne, že příjemce dávky je povinen písemně oznámit orgánu pomoci v hmotné nouzi změny ve skutečnostech rozhodných pro trvání nároku na dávku, její výši nebo výplatu, a to do 8 dnů ode dne, kdy se o těchto skutečnostech dozvěděl. Žalobce tuto povinnost nesplnil a z uvedeného důvodu, tedy s přihlédnutím k jeho majetkovým poměrům, nelze jej považovat za osobu v hmotné nouzi. K pořízení motorového vozidla žalovaný uvedl, že mu není zřejmý způsob nabytí vlastnictví automobilu s tím, že kupní smlouva byla uzavřena mezi synem žalobce J. K. a Autobazarem P&R-Auto s.r.o., dále, že z doloženého výdajového pokladního dokladu ze dne 27.4.2012 je zřejmé, že J. K. obdržel od firmy K. B., financování vozidel částku 159.000,- Kč jako výplatu vozu Mercedes-Benz a následně z příjmového pokladního dokladu firmy Autobazarem P&R-Auto s.r.o. z téhož dne, že J.K. uhradil částku 149.000,- Kč za koupi vozu Mercedes-Benz. Žalovaný uvedl, že žalobce nedoložil doklad o tom, že by automobil od syna odkoupil či vyplatil synovi částku za pořízení vozidla, a že tudíž není prokázáno jeho tvrzení o zapůjčení finančních prostředků jeho sestrou za účelem koupě vozu. Dále uvedl, že žalobce neprokázal způsob nabytí vlastnictví automobilu s tím, že zápis v technickém průkazu má pouze evidenční charakter a že rovněž nutno zmínit, že nelze dát do zástavy věc, která není vlastnictvím zastavovatele. Ke smlouvě o půjčce a zřízení zástavního práva žalovaný uvedl, že tato smlouva není notářsky ověřena, dále učinil závěr, že žalobce zástavní právo neprokázal žádným zápisem ani žádným jiným dokladem, tudíž k této skutečnosti nelze přihlídnout. Dále vyslovil názor, že za situace, kdy si žalobce od své sestry zapůjčil finanční prostředky ve výši 150.000,- Kč a nedoložil již doklad o koupi vozidla jeho osobou, je finanční částka 150.000,- Kč považována za majetkové poměry žalobce, kdy tyto měl předně využít k zabezpečení výživy a ostatních základních osobních potřeb. Poněvadž nabytí finančních prostředků ve výši 150.000,- Kč správnímu orgánu I. stupně v zákonné lhůtě neoznámil, mohl mu být příspěvek na živobytí odejmut v souladu s § 44 zákona o pomoci v hmotné nouzi od měsíce ledna 2015.

Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že dne 6.2.2015 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední ve věci odejmutí dávky – příspěvku na živobytí. Ve správním spise je prohlášení žalobce o celkových sociálních a majetkových poměrech, v němž žalobce kromě jiného uvedl, že vlastní motorové vozidlo v hodnotě 35.000,- Kč. Správní spis obsahuje protokol z jednání ze dne 29.6.2015, z něhož plyne, že oprávněná úřední osoba žalobci sdělila, že úřední činností bylo zjištěno, že je vlastníkem a provozovatelem motorového vozidla, a to již v době pobírání dávky pomoci v hmotné nouzi, dále bylo v protokole konstatováno, že 29.6.2015

žalobce doložil kupní smlouvu ohledně motorového vozidla Mercedes-Benz a předložil velký technický průkaz předmětného vozidla. V protokolu se konstatuje kromě jiného, že za situace, kdy si automobil pořídil v průběhu měsíce dubna 2012 (dle osvědčení o registraci vozidla) a tuto skutečnost v té době neoznámil správnímu orgánu, přestože tak byl povinen učinit ve lhůtě 8 dnů ode dne vzniku změny ve skutečnostech rozhodných pro trvání na dávku pomoci v hmotné nouzi, její výši nebo výplatu, je podle § 51 zákona o pomoci v hmotné nouzi povinen vzniklý přeplatek vrátit. Žalobci bylo správním orgánem sděleno, že měl zvážit, zda koupě automobilu za částku 150.000,- Kč je prioritou, když pobírá dávky pomoci v hmotné nouzi a bylo mu sděleno, že vzhledem k tomu, že v zákonné lhůtě neohlásil tuto rozhodnou skutečnost v průběhu pobírání dávky, bude mu příspěvek na živobytí odejmut s účinností od 1.1.2015.

Spis obsahuje kupní smlouvu o prodeji motorového vozidla mezi kupujícím J. K., nar. X a společností P&R-Auto s.r.o., jejímž předmětem byl automobil tovární značky Mercedes-Benz E200CDi, rok výroby 2003, kupní cena byla sjednána částkou 149.000,- Kč. Kupní smlouva byla uzavřena 27.4.2012. Z příjmového pokladního dokladu ze dne 27.4.2012 plyne, že Autobazar P&R-Auto s.r.o. obdržel od kupujícího J. K. kupní cenu za prodej předmětného automobilu ve výši 149.000,- Kč. Dále je ve spise výdajový pokladní doklad ze dne 27.4.2012 vystavený K. B., financování vozidel se sídlem Ostrava-Poruba, podle něhož J. K., nar. X byla vyplacena částka 159.000,- Kč a jako účel platby je uvedeno: výplata vozu Mercedes-Benz 200CDi.

Spis obsahuje rovněž osvědčení o registraci vozidla registrační značky X, tovární značky Mercedes-Benz 211, E 200 CDi A, z něhož plyne, že žalobce je jeho provozovatelem. Osvědčení o registraci je ze dne 3.11.2014. Ve velkém technickém průkazu vozidla je žalobce registrován jako vlastník osobního motorového vozidla, RZ X, tovární značky Mercedes-Benz, typ 211, vin: X, přičemž toto identifikační číslo vozidla se shoduje s identifikačním číslem uvedeným v předmětném osvědčení o registraci vozidla a s identifikačním číslem vozidla, jak je označeno ve shora citované kupní smlouvě o prodeji motorového vozidla ze dne 27.4.2012.

V průběhu správního řízení žalobce doložil správnímu orgánu prohlášení J. Š. ze dne 20.7.2015, že označené motorové vozidlo bylo zakoupeno na základě dohody mezi příbuznými jako pomůcka pro dopravu tělesně postižené matky – paní A. I., nar. X. J. Š. dále v tomto prohlášení uvádí, že na jeho nákup poskytla své finanční prostředky ve výši 150.000,- Kč. Vozidlo je užíváno výhradně pro uvedený účel. Paní Š. dále prohlašuje, že žalobce, který je jejím bratrem a je evidován jako vlastník vozidla, nesmí vozidlo zcizit (prodat) bez jejího souhlasu. Žalobce správnímu orgánu dále předložil listinu označenou jako smlouva o půjčce a zřízení zástavního práva, v níž jsou jako smluvní strany uvedeni J. Š., nar. X, bytem O., H. 43/3013 (dále jen věřitel) a žalobce jako dlužník, v listině uvedeno, že dne 27.4.2012 věřitel půjčil dlužníkovi finanční částku 150.000,- Kč a dlužník tuto částku převzal. Částku 150.000,- Kč se dlužník zavazuje věřiteli vrátit do 60 dnů od výzvy věřitele k zaplacení půjčky. V této listině je v bodu 2.3 uvedeno, že finanční částka 150.000,- Kč je půjčena dlužníkovi účelově, a to na zakoupení osobního motorového vozidla tovární značky Mercedes-Benz 200CDi (dle osvědčení o registraci č. UB6684836), tj. k úhradě kupní ceny vozidla ve výši 150.000,- Kč dle kupní smlouvy ze dne 27.4.2012 s tím, že dlužník se výslovně zavazuje, že uvedený automobil kdykoliv

poskytne bezúplatně pro účely zajištění dopravy paní A.I., nar. X, matky věřitele a dlužníka, do zdravotnických zařízení a k dalším cestám a v souvislosti se zajištěním potřebné péče o uvedenou osobu, a to kdykoliv po dobu života paní I., která je v době podpisu této smlouvy osobou se zdravotním postižením a není schopna sama se dopravovat běžnými dopravními prostředky. V bodě 2.4 je uvedeno, že k zajištění pohledávky věřitele na vrácení peněz, zapůjčených dle této smlouvy, se zřizuje jako zástava osobní automobil specifikovaný v článku 2. smlouvy v hodnotě 150.000,- Kč a že smluvní strany souhlasí se zřízením zástavy bez výhrad a dlužník bere na vědomí, že po dobu trvání zástavy nesmí uvedené vozidlo prodat či jinak je zcizit.

Podle ust. § 44 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, změní-li se skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku nebo její výplatu tak, že nárok na dávku nebo na její výplatu zanikne, dávka se odejme nebo její výplata zastaví od prvního dne kalendářního měsíce následujícího po kalendářním měsíci, ve kterém tato změna nastala.

Podle ust. § 49 odst. 2 písm. a) téhož zákona je příjemce dávky povinen písemně oznámit orgánu pomoci v hmotné nouzi změny ve skutečnostech rozhodných pro trvání nároku na dávku, její výši nebo výplatu, a to do 8 dnů ode dne, kdy se o těchto skutečnostech dozvěděl.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu v rozsahu ust. § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) dospěl soud k závěru, že žalobě nelze upřít důvodnost.

V ust. § 49 odst. 1 a 2 zákona č. 111/2006 Sb. jsou dány povinnosti žadatele a příjemce dávky pomoci v hmotné nouzi. Podle odst. 5 téhož zákonného ustanovení, nesplní-li osoba uvedená v odstavci 1 až 4 ve lhůtě stanovené příslušným orgánem povinnosti uvedené v odst. 1 až 4, může být po předchozím upozornění žádost o dávku zamítnuta, výplata dávky zastavena nebo dávka odejmuta. Správní orgán na úseku rozhodující o dávkách v hmotné nouzi zjistil v roce 2015 z úřední činnosti, že žalobce je registrován jako vlastník předmětného motorového vozidla zn. Mercedes-Benz, a to již od roku 2012. Tuto skutečnost, stejně tak i okolnost, že pro účely pořízení předmětného vozidla mu byla poskytnuta peněžitá půjčka jeho sestrou paní Š. ve výši 150.000,- Kč, správnímu orgánu rozhodujícímu o nároku příspěvku na živobytí nenahlásil a neuvedl tak skutečnosti týkající se jeho majetkových poměrů. Uvedené bylo mezi účastníky nesporné. S dalšími závěry správního orgánu se soud již neztotožňuje. Dle názoru soudu předmětnou smlouvou o půjčce žalobce prokázal, že výlučně pro účely koupě předmětného motorového vozidla mu jeho sestrou paní J. Š. byla poskytnuta peněžitá půjčka ve výši 150.000,- Kč, přičemž žalobce se zavázal, že tuto částku své sestře vrátí do 60 dnů od výzvy k vrácení půjčky. V předmětné smlouvě o půjčce ze dne 27.4.2012 bylo rovněž ujednáno, že předmětný osobní automobil žalobce kdykoli poskytne bezúplatně pro účely zajištění dopravy matky účastníků smlouvy paní A. I., nar. X, která již v době podpisu smlouvy byla osobou se zdravotním postižením a nebyla schopna sama se dopravovat běžnými dopravními prostředky. Předložením velkého technického průkazu pak žalobce prokazoval, že je registrován jako vlastník předmětného

motorového vozidla. Dle § 4 odst. 4 zákona č. 56/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů technický průkaz a osvědčení o registraci vozidla jsou veřejnými listinami, které osvědčují předpisy stanovené údaje o motorovém vozidle a dokládají pravdivost toho, co je v nich uvedeno, není-li prokázán opak. V dané věci opak prokázán nebyl, a proto bylo nutno z technického průkazu a osvědčení o registraci vozidla vycházet. Tím, že správní orgán presumoval pochybnosti, nedůvěru v obsah technického průkazu a osvědčení, tedy veřejných listin, pak tím fakticky popřel obsah pojmu veřejné listiny. Uváděl-li žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, že předmětné motorové vozidlo bylo zakoupeno prostřednictvím kupní smlouvy jeho synem J. K., který vozidlo koupí získal do svého vlastnictví, nelze dle názoru soudu z této skutečnosti a z listin, které žalobce doložil, tj. z kupní smlouvy uzavřené mezi synem žalobce J. K. jako kupujícím a obchodní firmou P&R-Auto s.r.o. jako prodávajícím, jejímž předmětem byl shodný automobil a z žalobcem předloženého výdajového pokladního dokladu a příjmového pokladního dokladu – oba ze dne 27.4.2012 dovozovat, že žalobce neprokázal, že je vlastníkem předmětného automobilu a že nedoložil doklad o tom, že by od syna vozidlo koupil a uhradil mu kupní cenu a že tudíž nebylo prokázáno jeho tvrzení o zapůjčení finančních prostředků jeho sestrou za účelem koupě vozu. K tomu krajský soud uvádí, i pokud by měl správní orgán důvodné pochybnosti o vlastnickém právu žalobce k předmětnému osobnímu automobilu, kterážto skutečnost ovšem plyne z průkazu o registraci vozidla – velkého technického průkazu X, nebránilo mu nic v tom, aby si od příslušného správního orgánu, který vede registr silničních motorových vozidel, příslušnou listinu, na základě níž byl v registru silničních motorových vozidel uveden žalobce, vyžádal, respektive upozornil žalobce na skutečnost, že jím předložená kupní smlouva prokazuje nabytí vlastnického práva k předmětnému automobilu jeho synem. Uvedené současně ovšem nevylučuje, že se následně vlastníkem uvedeného vozidla nemohl stát žalobce. Pro danou věc je bez právního významu, zda na předmětném automobilu vážne zástavní právo či nikoli. Za podstatnou soud považuje tu skutečnost, že žalobce předmětnou smlouvou o půjčce prokázal, že částka 150.000,- Kč, kterou získal půjčkou od své sestry, byla účelově vázána na koupi předmětného osobního automobilu. Dle názoru soudu nelze přijmout závěr správních orgánů, že žalobce nedoložil doklad o koupi vozidla, a že finanční částku 150.000,- Kč je nutno považovat za majetkovou hodnotu, kterou měl žalobce předně využít k zabezpečení výživy a ostatních osobních potřeb. V daném případě správní orgány nezohlednily všechny okolnosti žalobcem předestřené a prokazované verze, že nabytí vlastnické právo k předmětnému automobilu z finančních prostředků získaných půjčkou od své sestry právě pro účel koupě automobilu, který se zavázal kdykoliv poskytnout bezúplatně k zajištění péče o zdravotně postiženou matku. Krajský soud zastává názor, že je nutno odmítnout závěr správního orgánu, podle něhož by v zásadě každá osoba v hmotné nouzi, v jejíž dispozici se ocitnou finanční prostředky, příp. jiné hmotné prostředky v důsledku civilních právních vztahů, měla tyto v rozporu se smluvním ujednáním soukromoprávního charakteru, prioritně použít pro svou výživu. V dané věci nebyly dostatečně váženy individuální okolnosti, tedy že finanční částka 150.000,- Kč získaná půjčkou byla výlučně určena na koupi automobilu, který měl být prioritně užíván pro potřeby zdravotně postižené matky žalobce a jeho sestry, která půjčku žalobci poskytla. Krajský soud uzavírá, že odnětí příspěvku na živobytí nebylo v posuzovaném případě v souladu se zákonem. Krajský soud proto rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. a podle § 76 odst. 4 s.ř.s. věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný dle § 76 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem soudu.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalobci prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 31.5.2016

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně